

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמון לציון הרב הקדוש רבי שלמה מקרלין זצוק"ל הי"ד

| גליון 191 |

פרשת פנחס תשפ"ד

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

הוא היה אומר

מאמרים נבחרים מפי רבינו הרה"ק רבי שלמה מקארלין זצוק"ל

ערב אני לו שלא יאונה לו כל רע

אמר, אם יהודי מתהלך בשמחה מעצם הדבר שהוא יהודי, אזי ערב אני לו שלא יאונה לו כל רע לא בגשמיות ולא ברוחניות.

(מאמר מרדכי, חלק א, מאמרי צדיקים אות קעד. ועד"ו בס' מזקנים אתבונן, חלק הסיפורים עמ' תצ)

מוטב שיהיה לעולם הבא

הבארדיטשובער זי"ע אמר פעם אחת להקדוש זי"ע (איני זוכר אם אמר הק' מקארלין להבארדיטשובער, או הבארדיטשובער להק' מקארלין. וכנראה שהבארדיטשובער אמר להק'): מען דארף כאטש אז אידן זאלן האבן די פירותיהן בעולם הזה [-יש להשתדל שלפחות יהיה להם לישראל את הפירותיהן בעולם הזה]. וא"ל הקדוש זי"ע: וויא גאט ב"ה אזי ביי אייך ליב, אייר זאלט דאס גיט טאן, דאס איז אויך א שאד יעצט אויפצעסן [-כאהבת השי"ת שבקרבתכם, אל תפעלו זאת, כי גם את זאת חבל לאכול בעולם הזה].

(מאמר מרדכי, חלק א, מאמרי צדיקים אות קעב)

שאיפות להתעלות

ערגער פון אלדינגס איז, אז ס'ווערט רעכט וויא אזוי ס'איז [-הגרוע ביותר הוא, כאשר מסתפק האדם במוטע שבידו, ואין לו עוד שאיפות להתעלות].

(מאמר מרדכי, חלק א, מכתב לו. בשם אביו הגה"ח רבי יהודה לייב)

מעלת הרוממות

סיפר מרן מלעכוויטש זי"ע בשם מרן הק' מקארלין זי"ע, שפעם פגע איש אחד בהבעל דבר, והיה נראים לו פניו כאדם כחוש מאוד, ושאלו מי הוא, ואמר לו כי הוא הבעל דבר. אמר לו, וכי איך אתה יכול לכבוש את כל הגיבורים שבעולם. אמר לו, יש לי שני ציימלאך [-מושכות] (או ציינדאלאך [-שיניים]), וני"א מיטלען [-אמצעים], מי שמחזיק בעבדות אני נותן לו רוממות ובוזה הוא שלי, ומי שהוא געפאלען [-בגפילת רוח] אני מפילו בעצבות. שאלו זה שפגש, ואני? אמר לו: בשבילך איני צריך למאומה, כי אתה בעצמך רודף אחרי. וסיים מרן הלעכוויטשער או מרן הקארלינער, שבעצבות יותר גרוע מהראשון. כי ברוממות על כל פנים הוא מחזיק בעבדות, ויכול להיות שהמאור שבה יחזירוהו למוטב, מה שאין כן בעצבות.

(כתבי ר"מ מידנר השלם)

לידע עוצם כוחו

אלמלי היה אברך יודע עוצם כוחו, וואלט ער מיטן גאז די ערד גיאקערט [-היה חורש אף באפז את הקרקע] בעבודת השם.

(דברי שמואל, סלונים, עמ' רח)

אל הקדוש פנימה

פרקים נבחרים מתוך הקונטרס העתידי לראות אור בקרונו. בענין השתמחות על קברי צדיקים

ובכן...

אמונה בסגולת המצוות! 'ידיעת הדברים' אמנם חשובה מאד, אבל אין זה אמונה. אמונה היא החקיקה בעומק הלב שמשנה את מציאות האדם, ולמטרה זו אפשר לעבוד שנים רבות בלי להתקדם יותר ממילימטרים בודדים! ואם את זאת אפשר לפעול בלודמיר, זה שוה יותר מכל מטרה אחרת!

כותב השורות מכיר מקרוב אברך אחד ששמע מרבו, שכאשר ילך על ציונו של הקדוש, יקדיש זממו לחזור ולהחזיר את האיני מאמין הראשון. לשנה הבאה - כשנפגשו על הציון - שאלתי אותו: נו, מה יצא? והשיב לי: בשעת מעשה - כלום, הרגשתי שכולם מתעלים ו'פועלים' ישועות' ואני מבקש דבר שאי אפשר לראות...

גם במשך השנה - אמר - לא שמתי לב לכלום. אבל כעבור שנה, כשהתחלתי להרהר האם ננסוע שוב, פתאום אורו עיני! התחלתי לקלוט את המהפכה השקטה שעברה עלי בכל התחומים; הנה, דברי חז"ל שמעולם לא התחברתי אליהם, במשך השנה נהיו אצלי עמודים חזקים. יראת ה' - שהייתה רק 'מושג', נעשתה מוחשית! וכך הוא התחיל לפרט דברים שעד אז לא 'דיברו' אלי ועכשיו התחילו ממש לטלטל אותי. וזאת אומרת: בתחילה הוא לא האמין באמת, ועכשיו התחיל להאמין! אם נשאל את 'הקדוש' בעצמו, הרי זה סיפור מופת גדול בהרבה מכל הסיפורים שמתגלגלים בעולם. כמאמרו המפורסם: המופת היותר גדול - הוא להכניס את הקדוש ברוך הוא בלבנו של יהודי!

כדאי לזכור גם מה שאמר הקדוש זי"ע: "כשבא אלי אברך, הדבר הראשון שאני עושה זה ליטול ממנו את השכל!"

וההסבר ידוע: שכדי שתחול על האיש השפעת האמונה, יש צורך תחילה לנקות את שכלו מהרגשה של שייכות ונגיעה למתנת האמונה, שהאנוכיות והאמונה - תרתי דסתרי הם. ומזה אפשר להסיק, שכל שמתרחקים מן האנוכיות הכרוכה ב'הרגשות', נעשים ביותר כלי מוכן לקבל מה שהקדוש מוכן להשפיע.

לקראת יומא דהילולא של רבינו הקדוש זיע"א לכו ונלכה!

כפי שכבר נתבאר בפרקים הקודמים, עיקר מטרת ההשתמחות אינה 'לפעול ישועות' ולא לבקש מהצדיק על דא ועל הא. כוונת הנסיעה היא ההתקשרות לנשמת הצדיק וקבלת כוחות חדשים וסיוע רוחני, לסעדו ולתומכו במטרת חייו.

גם כאשר אכן פעל האדם ישועה, מסתבר שהישועה עצמה לא היתה ישועתו האמיתית. ישועתו האמיתית היתה חיזוקו באמונה, או הפעולה שנעשתה בעומק נפשו - שכתוצאה מכך נושע בגשמיות. הדברים נאמרו על כלל ציוני הצדיקים, אך כשמדובר בציונו של הקדוש מקארלין, הדבר מודגש ביותר...

הנה, בחיים חיותו היה הקדוש בעצמו אומר, שדרכו לפעול מופתים, וכך צריך לעשות, הכל בכדי לחזק את האמונה הפשוטה והתמימה בקרב עם בני ישראל. כלומר, עיקר השפעת הצדיק - היתה האמונה הפשוטה, וגם כאשר פעל דברים אחרים - המטרה היתה אמונה! ידוע הסיפור עם הקדוש מקארלין זי"ע שאמר לאיש עוור: המאמין אתה שאתה יכול לראות? הקדוש חזר על אותה שאלה כמה פעמים, עד שלבסוף השיב האיש: עכשיו אני מאמין באמת, ואז אמר לו הקדוש: אם כן - אתה רואה! והוא אכן התחיל לראות! וחסידים היו אומרים: המופת לא היה שההוא התחיל לראות, המופת היה שהוא התחיל להאמין!

כשמדברים מ"אמונה פשוטה", לפעמים מתגנב אל הלב מין זלוז; אמונה? וכי ילד אני?! אני לא רק מאמין, ברור לי כשמש שמלוא כל הארץ כבודו ושהוא ית' כל יכול!

מחשבות כאלו מעידים על טעות ביסוד. אמונה - אינה מה שמלמדים לילדים; שצריך להאמין שהקב"ה ברא את העולם, ושהוא כל יכול, ושעל כל מעשה עתיד האדם ליתן שכר ועונש. לא זה נקרא אמונה ולא זה בא הקדוש ללמד לבני ישראל. האמונה היא כשהדברים חדורים בלב ונעשים השגה מוחשית. אף אחד לא יכול להגיד שלא חסר לו בהחדרת האמונה... אם מסוגלים לחשוב מחשבה אחרת בעת שמדברים אל ה' בתפלה - אי אפשר לומר ש'מאמינים' שהוא יחיד ואין בלתו!

ואם אין מרגישים שמחה עצומה בהנחת תפילין, אי אפשר לומר שלא חסר לנו

גם אתם תזכו לישועות כמו בחיים חיותו!!!

04-30-10-900

העבירו כעת שמות לתפילה על הציון ביום ההילולא:

סמון לציון הרב הקדוש רבי שלמה מקרלין זצוק"ל הי"ד

קובץ סיפורים יוקדים ועובדות בוער הקודשים רבי שלמה מקארלין זי"ע

חותר לנקודה ליראת שמים

המגיד הגדול זי"ע אמר עליו, שכל תלמידיו ואפילו הגדולים ביותר, זה רוצה הארות וזה רוצה מדרגות והשגות, אבל דער ליטוואק ציט זיך צו דער נקודה, צו ריינע יראת שמים.¹

(נתיבות שלום²)

סעודתו כאלישע

הרב בעל התניא בא פעם לבקר את הק' מקארלין, ובא בעת הצהרים, והק' מקארלין נטל אז ידיו לאכילה, וביקש הק' מקארלין את הרב שיטול גי"כ ידיו, והרב מיאן. אחר כך בתוך הסעודה ביקש הרב שיתנו לו מים שיטול ידיו לאכילה גי"כ. כאשר הלך משם, שאל אותו החסיד שבא עמו, מעיקרא מאי קסבר והשתא מאי קסבר. ענה לו הרב, שראה שהוא אוכל בבחינה כמו אלישע שלא נראה זבוב על שלחנו³, איז אונז גיווען א זאלקע (א שאד) צו אנווערן אזא סעודה⁴.

(רשימה כת"י, ממה שסיפר הרה"ח ר' יצחק אייזיק אייזיק⁵)

טעימה ביד

כאשר שתה טייא או קאווע⁶, נטל הצוקער⁷ בכף ידו ואחזו במשך זמן שתייתו⁸. פעם אחת שאלו בנו הרה"צ רבי משה ז"ל מדוע עושה כן, כי ממה נפשך, אם צריך צוקער לשתייתו יקח לפיו, ואם אין צריך גם בידו לא יאחו. אחר השתיה נתן הקדוש את הצוקער לבנו הנז' לטעמו, ולא היה בו טעם מתיקות.

(מפי הרב החסיד מו"ה ר' נח חיים מקאברין, בעמ"ס מסכת אבות עם תלמוד בבלי וירושלמי⁹)

מתיירא ליהנות

פעם אחת ציוו עליו הרופאים לרפואת הקיבה שלו, לשתות 'מעד' טוב, ולא רצה. ואמר, לו יכולים לנקב הכרס ולשפוך לתוכו את המשקה הייתי עושה זאת, אבל לשתות דרך החיך והגרונן, אני מתיירא אולי אהנה בגשמיות שלי.

(כתבי ר"מ מידנר השלם¹⁰)

ראה פני הבעש"ט

פעם אחת בא הרב הקדוש ר' שלמה קארלינער לק"ק טאלטשין, והלך מן האכסניא שלו אל הרה"ק ר' ברוך, והלכו עמו עולם גדול מאנשי טאלטשין. וכשפתח הרה"ק ר' שלמה את הפתח, נרתת לאחוריו. וכן עשה כמה פעמים, פתח את הפתח ונרתת לאחוריו וסגר את הפתח. והרה"ק ר' ברוך לא ראה אותו, מחמת שעמד אצל החלון ופניו כלפי החלון. ואמרו העולם, מפני מה ירא הרב לילך אל הבית, ואנחנו אין יראים מלפניו כ"כ. אמר הרב הק' ר' שלמה, האיך לא היה לי ליראות, שראיתי שהבעש"ט עומד אצלו ומסלסל בשערו.

(בוצינא דנהורא¹¹)

הודעות כלליות למשתתפים:

התפילות וסדרי הלימוד ייערכו ב'בית רבינו'.

כל הסעודות והארוחות החל מיום חמישי פרשת פינחס ועד לאחר ההילולא קדישא - יתקיימו בעז"ה באולם שע"י המלון 'הכנסת אורחים לודמיר'.

מיני תרגימא ומשקאות יעמדו בשפע רב לפני הקהל הקדוש, במשך כל ימי ההילולא והימים הסמוכים ב'בית רבינו'.

ביום ההילולא יעמוד לתועלת הציבור היקר 'שאטל מיוחד' כמו בחיים חיותו (סוס ועגלה), אשר יעשו ביום ההילולא את המסלול דלהלן: 'ציאה מהמלון, דרך 'בית רבינו', ועד לציון הקדוש. כמו כן כן בחזור מהציון, דרך 'בית רבינו', ועד למלון. חשוב לציין: זמן הליכה רגלית מהמלון עד לבית רבינו, הינו קצר ביותר ואינו עולה על 3 דקות, והשאטל המיוחד נועד לרווחתם ונוחותם המירבית של הקהל הקדוש.

לתועלת באי הציון הקדוש, הננו להביא את זמני ההלכה בלודמיר:

3:10	עלות השחר - 72 דקות
4:20	זמן ציצית ותפילין
5:39	הנץ החמה
8:19	סוף זמן קר"ש מג"א
9:34	סוף זמן קר"ש גר"א
10:53	סוף זמן תפילה גר"א ובעל התניא
1:28	חצות
2:07	מנחה גדולה
9:18	שקיעה
10:20	צאת הכוכבים
10:30	צאת הכוכבים 72 דקות

שמעו ותחי נפשכם

5 פרקים מאלפים המלאים עובדות ותולדות של רבינו הקדוש בעל ההילולא. בקו לודמיר 02-301122 שלווחה 4.

1 = הליטאי [ה"ה רבינו שמוצאו מארץ ליטא] נמשך אל הנקודה, ליראת שמים טהורה.
2 שיחות לימי ההילולא. ועד"ז בס' בהעלות הנרות עמ' רה, ועוד.
3 ברכות ק' ב.
4 אזי היה חבל לנו להפסיד סעודה כזו.
5 עד"ז בס' מאורי אש עמ' קכ. פרי ישע אהרן ח"א עמ' נו.
6 תה או קפה.
7 הסוכר.
8 כ"ה גם בכתבי ר"מ מידנר (אות תתשלח): הק' זי"ע היה שותה טיי והציקער בידו ולא בפיו.

9 מפי חו"י הרה"ק רבי משה מקוברין. נד' בשמע שלמה הוצ' תרפ"ח, סיפורים אות כב. בקובץ שפתי צדיקים גל' יד עמ' לא, מתוך כ"י א' מזקני חסידי קמאי בצפת נו"נ לרבינו: סיפר לי הרב ר' נפתלי צבי נכד הבעש"ט ז"ל מעשה מאא"ז הרה"ק ז"ל, שפעם היה עמו הרה"ק ר' מרדכלי ליוצער ז"ל, וראה שהרה"ק מקארלין ז"ל שותה קאוי ומחזיק חתיכה של צוקר בידו ואינו טועמו כלל בפיו. ושאל לו רבי מה הטעם בזה. והשיב לו רבי שלמה ז"ל, בני תדע כי אם אדם עובד להשי"ת בכל רמ"ח איבריו וסס"ה גידיו וכולם עובדים להשי"ת, הוא זוכה שכל האיברים שוים, ויכול היד לטעום כמו שהפה טועם הקאוי. ולאחר שתיית הקאוי לקח ר' מרדכלי החתיכה צוקער הנז' לטועמו בפה, ולא טעם בו שום מתיקות כלל, כי נמצא ממנו המתקות במה שהיה בידו כאילו היה בפיו.
10 חלק הסיפורים, עמ' שנה.
11 פיעטרקוב תרמ"ד, עמ' 58.

זמני וסדרי יום
ההילולא
והשב"ק שלפניה

- תפילת מעריב ליל שישי: בבית רבינו החל מזמן צאת הכוכבים ואילך
- התוועדות ליל שישי ולימוד אור החיים הקדוש: בשעה 23:00
- שחרית יום שישי: מנין א' 7:30, מנין ב' 8:30, מנין ג' 9:30, מנין ד' 10:30
- טועמיה: משעה 16:00 בבית המלון
- מנחה וקבלת שבת ב'בית רבינו: בשעה 21:00
- סעודת ליל שבת: במלון
- שחרית צפרא דשבתא: 9:00
- לאחר התפילה קידושא רבא במלון
- סעודת יום שבת: 13:00 בבית המלון
- מנחה יום השבת: 8:40 ב'בית רבינו
- לאחר מכן סעודת רעווא דרעוין ברוב עם, ותחילת יומא דהילולא רבא - בבית המלון
- מעריב בזמן ר"ת: ב'בית רבינו
- סעודת מלווה מלכה וההילולא דרבא במוצאי שבת, בבית המלון: בשעה 12:00 בלילה בהשתתפות משפיעים חשובים אשר ישאו מדברות הצדיק וסיפורי קודש.
- סעודת יום ההילולא: עד השעה 11:30, ארוחת בוקר בבית המלון.
- החל מהשעה 21:00 ואילך תוגש ברציפות בפני הקהל סעודת יום ההילולא בשר ודגים כיד המלך.
- **פתח לנו שער בעת נעילת שער** בשעה 21:00 תתקיים סעודה רבתית באולם המלון, יחד עם משפיעים חשובים שיסאו מדברותם.

זכות רבינו הקדוש רבי שלמה בן יוסא יגן עלינו ועל כל ישראל להיפקד בבני חיי ומזוני רוויחי ישועות והשפעות ברוחניות ובגשמיות.

חלק נכבד מהוצאות הגליון נתרמו ע"י החפץ בעילום שמו הטוב לעילוי נשמת אשת חיל דהרה"ק רבי ישעיה ב"ר משה מקרעסטיער מרת שרה בת רבי יצחק יונה ע"ה נלב"ע ביום הילולת רבינו שלמה - כ"ב תמוז תרפ"ב בעז"ה במהלך ההילולא יעלה ויזכר שמה לטובה ולברכה במעמד 'לחיים' מיוחד, בקאוע שטיבל המיוחד 'אוהל שרה' שהוקם בבית רבינו לעילוי נשמתה

גם אם יברך אבן בזש"ק תיפקד

אחד מחסידי רייסין שהיה ממקושרי הרה"ק בעל התניא והשו"ע זיע"א, לא נפקד בבנים. וכמה שהיה מבקש מרבו הרה"ק בעה"ת והשו"ע זיע"א להוושע, לא זכה להפקד. עד אשר נכנס למרן הרש"ק זיע"א, ואכן נושע בתפילתו. כשבא החסיד לרבו הרה"ק בעל התניא והשו"ע זיע"א, ושאלו מדוע נושע מייד בתפילתו של מרן הרש"ק זיע"א, ענה ואמר, דער קארלי-נער? - ס'איז בא אונז א גוים אז ווען עהר זאל זאגן א שטיין זאל האבן קינדער וואלט עהר אויך גהאט¹².

(קובץ בית אהרן וישראל¹³)

כי עזה אהבתו

פ"א היה בכפר שבת, ולא הי' שם מקוה, ולקחו שני אנשים והורידו אותו להבאר מים וטבל ויצא. וראו זאת הנכרים מהכפר, והלכו והלשינו להפריץ כי יהודי טבל בהבאר. ובשבת בבוקר אספו כל הנכרים וגם הפריץ הלך עם אשתו ליתן פסק להיהודי שטבל בבאר. ואצל הקארלינער היה באמצע התפילה, ושמע הפריץ איך שהוא מתפלל, ואמר צו איהר, דוא ווייסט דאך אז איך האב דיר האלט, נאר דער איד האט זיין גאט ב"ה אפולע מער האלטער וויא איך דיר¹⁴. וכשיצא שכח מכל המעשה, וראה את הנכרים סביבות הבית וגרשם.

(קובץ ספורים יקרים מר"מ מידנר¹⁵)

בכתבי ר"י שו"ב ח"ב אות כו: בעת שהקארלינער היה אצל הר"ב, בעש"ק קודם שהלך להתפלל הלך הקארלינער אליו, ופתח הדלת ותיכף נעל הדלת בחזרה ויצא, ושאלו לו מה זה, ואמר שראה הר"ב לבש קאפטין שהיה גונוני מכל מה שנמצא מששת ימי בראשית, וראה שהבעש"ט זקנו עומד עליו ומסלסל פיאותיו ומקשטו שילך לקבל שבת.

12 שלאבן יהיו ילדים, יהיו לה גם כן. במקור הדברים: והמשיך בדבריו הקדושים, יודע אתה מי היה הקארלינער? תלמידו של הר"א הגדול. כלום יודע הנך מי היה הר"א הגדול? תלמידו של הרבי הרה"מ ממעזריטש זיע"א. רבי זוסיא מהאניפולי ביקש פעם מהרבי שיזכה ליראת מלאכים, ענה לו הרבי כי יראה גדולה ענין זו לא יוכל לסבול. אך כשחזר והפציר, נעתר הרבי לבקשתו והשפיע עליו יראת מלאכים. לאחר מכן ביקש רבי זוסיא מהרבי שיסיר ממנו יראה זו, כי אכן אינו יכול לסבול יראה זו. ואמר לו הרבי בהצביעו על הר"א הגדול: דא שטייט א יונגעראמן בא די פענטער, און עהר האט שוין לאנג יראת אופנים, און ציטערט גארנישט (-כאן עומד אברך אצל החלון, וזה מכבר יש לו יראת אופנים, ואינו רועד כלל).

13 גלי' מד עמ' קלו. מפי הרה"ח ר' משה אהרן הלוי הורביץ, ששמע מהרב החסיד ר' נחום מרדכי שוחט מטבריה, ששמעו מהחסיד רבי ישראל מפעטערקאוו ז"ל שהיה מסתופף בצילו של הרה"ק הצמח צדק מליובאוויטש.

14 = ואמר לה: את הרי יודעת שהנני אוהב אותך, אבל היהודי הזה אוהב את אלוקיו הרבה יותר מאשר אני אותך.

בכתבי ר"מ מידנר (אות תרמח, ואות תתקנב): הקארלינער ז"ע היה מתפלל מיט א זיסקייט (-במתיקות) כל כך, שפעם אחת עמד פריץ אחד עם אשתו ושמעו תפילתו, ואמר הפריץ לאשתו: דער איד האט האלט זיין גאט ב"ה אסאך מעהר וויא איך האב דך האלט (היהודי הזה אוהב את אלוקיו הרבה יותר מכפי שאני אוהב אותך).

עד"ז בכתבי ר"י שו"ב, מערכת ר' חיים חייקא מאמדור אות יג: העבדות של הקארלינער היה מגדול האהבה. פעם אחת בעת התפילה הלך אדון אחד עם אדוניו, ועמדו לשמע תפלתו, אחר כך אמר האדון לזוגתו האדונית, הנראה לי שהוא אוהב יותר לאדונו השי"ת יותר ממה שאני אוהב אותך.

15 עמ' 38.

בס' רשימות דברים (חיסריק) עמ' 218, בשם המשפיע רבי שמואל גרונו אסתרמן: כ"ק הרה"צ מוהר"ר שלמה מקארלין נסע לעיר פאסטאו הסמוכה ללאהויסק פלך מינסק, ונתאכסן אצל אחד הנקרא יהודה פאסטאווער (מחסידי אדה"ז. טרם שנתקרב אל חסידי חב"ד). בבוקר קודם התפילה שאל הרה"צ לבעל האכסניא אם יש בעיר מקוה, ואמר שאין פה מקוה. ושאל אם יש נהר שיוכל לטבול קודם התפילה, וענה שאין כאן נהר. ושאל עוד אם יש באר מים חיים, ואמר שיש כאן רק באר אחת בחצר הכומר (זה אמר כדי לצערו). ויאמר הרה"צ שיקחו סדינים ויעשו מחיצה וירד לטבול, וכן עשו. אנשי העיר נתקבצו לראות הפלא, איך הרהיב הרה"צ לטבול בבאר הכומר שהיה ידוע לשונא ישראל כהמן. הכומר ואשתו ישבו על ספסל, ורואים שאנשי העיר נתקבצו סביב לחצרו, ותמהים למה נתקבצו אנשי העיר. ואחרי שהרה"צ טבל את עצמו בבאר המים חיים, שאל לאנשי העיר מהו הסיבה שעומדים סביב חצרו. ויאמרו לו אנשי העיר: האם לא ראה איך שהרה"צ טבל בבאר שלו. ואמר הכומר שלא ראה דבר מזה שקרה עתה. אך שלח את אנשיו שיביאו את הרה"צ לייסרו על אשר העיז לטבול בבאר שלו. האנשים השלוחים באו בעת שהרה"צ התפלל, ונפל חרדה גדולה עליהם וייראו מגשת אליו והלכו להם, וסיפרו להכומר. ויאמר הכומר: אם כן אלך בעצמי לראות צדיק כזה, ויאמר להבעה"ב שיבקש רשות מהרה"צ לראות פניו ולדבר עמו. וכאשר הציע הבעה"ב לפני כ"ק את בקשת הכומר, אמר: ערל טמא יראה פני זאת לא.

ברגע הנכון

ונוהגים אבלות על חורבן בית מקדשנו. שוב חזר השידוך והתקדם בצעדי ענק לקראת סיומו וחגיגתו בשעה טובה, ואז פניתי להוריי וביקשתי לקיים את מעמד הלחיים והוארט ביום כ"ב תמוז יום הילולתו של הצדיק הנודע רבי שלמה מקארלין זי"ע הי"ד. זאת לפי שיום זה אינו ככל שאר ימי האבל, שהרי בחצרות הקודש דקארלין נוהגים בו יום שמחה וששון ואף מברכים בו ברכת 'שהחיינו' לכבודו של יומא דהילולא רבא. מה גם שחפץ אני בזכות הקודש לקיים את השמחה ביום נשגב שכזה, הילולתו של האי צדיק וקדוש משיח בן יוסף שנהרג על קידוש ה'; מייסדן של חצרות רבות ומפוארות: קארלין, סלונים, סטרעליסק, סטרעטיץ, ועוד; שדבריו ויסודות קדשו בוערים כאש, ואשר מחייו ועד עצם היום הזה פועל ישועות בקרב הארץ.

הורי היקרים נענו ואמרו כי אכן חשובה ונעלה מאוד היא הצעתך, אולם נהוג כי כאשר שידוך בא לכדי סיומו בשעה טובה - מיד מקיימים את הווארט בשמחה ובטוב לבב, ואין להשהותו או לדחותו כלל וכלל.

העניינים הלכו והתקדמו, ובס"ד נקבע מועד סגירת הווארט ליום רביעי כ"א תמוז. אלא שאז הודיעו הורי המדוברת, כי בדיוק ביום הנקוב נערך טיול בסמינר בה לומדת, וכי מוטב לדחות את החגיגה ליום המחרת:

שופכים שיח ותפילה, הציון הקדוש ביום ההילולא

היום הקדוש כ"ב תמוז ---

לשמחתי ולאשרי לא היה גבול. הרגשתי את יד ה' מלווה ומוליקה את השידוך בצורה הכי טובה, ושוב הבנתי כי לכל ישועה יש את הרגע הנכון, והי' יתברך בטובו הגדול, מושיע ומשפיע לברואיו את כל צרכיהם בעתם ובזמנם. הגיע יום חמישי כ"ב תמוז. צליל הצלחת המתנפצת הדהד ברחבי הסלון הגדול בבית חמי לעתיד. קריאות מזל טוב נרגשות נשמעו מכל עבר. לחצתי בחום את ידו של אבי הכלה, ובעיניו של אבי היקר שיח' הבחנתי בדמעה מנצנצת.

לאחר לגימת הלחיים ואיחולי הברכות, סיפרתי לפני אבי הכלה שיח' דברים כהוייתן, והשגחת הבורא שגלגלה את סגירת הווארט בדיוק ליום קדוש זה.

אבי הכלה שמע את הדברים, ובבת אחת פרצה קריאה נרגשת מפיו: **"הלוא בשנה הקודמת הייתי בציון הקדוש בלודמיר בכ"ב תמוז והתפללתי על בתי למציאת זיווגה!"**

(לשמיעת הסיפור בקצרה מפי בעל המעשה, הקישו 1 בקו לודמיר)

מספר האברך היקר ר' אליהו מירושלים: הסיפור שלי התרחש ביום ההילולא רבא של רבינו הקדוש רבי שלמה - כ"ב תמוז.

בחור בגיל השידוכים הייתי, ממתין להצעות שדכנים ומצפה לקראת אירוסיי בשעה טובה ומוצלחת, להקים בית לה' ולתורתו. הצעות שונות עלו וירדו. החברים בישיבה בינתיים התארסו בזה אחר זה וחלקם אף מובלים לחופתם ומרקדים במשתה נגינתם, לקולם העולז ולרגליהם המפוזרות בעוז של החברים הנרגשים. הזמן חולף, ימים ושבועות דוהרים בזה אחר זה - ועדיין לא נשמעה קול השמחה.

הייתי משתתף בלילות בחתונות חבריי לשיעור, משתלב במעגלים הסוערים של בחורי הישיבה. קולות זמרה קצביים בקעו ועלו בעוצמה אדירה ומכאיבת אוזניים מבוקסות הענק, וליבי נרעד בתוכי. הציפייה הכואבת עלתה וגם ניצבה, צורבת ומעציבה. ידי הרפיויות נמשכו בחווקה אחר מעגל הרוקדים שפתח לפתע בריצה בקצב הניגון, ומחשבות דאגה מסתחררות סביבי: 'מתי תגיע ישועתי?'

התחזקתי באמונה ובטחון. חזרתי ושיננתי שוב ושוב שיש לי אבא בשמים ובידו כל הישועות. בידו מפתח הזיווגים. הוא בוראי ויוצרי אשר הבטיח לספק לבניו אהוביו כל צרכיהם, בלי תנאי וגבול - ואם כך מה לי לדאוג, כי ה' בוודאי וללא ספק יושיעני וייתן לי רק טוב וחסד.

עוד התחזקתי באותה תקופה - כי לפום צערא אגרא - ככל אשר אני ממתין לישועתי, וככל שיגדלו הציפייה האכזבות והכאב - כך יהיה השכר גדול, כך תהיה התוצאה מתוקה יותר ויותר. אינו דומה מי אשר הקים את ביתו בצורה חלקה, כאשר הכל התנהל למישרין בלי שום קושי, למי שהשקיע בדבר תפילות חמות ודמעות.

הגיע חודש תמוז של שנת תשפ"ב. הצעה חשובה ומכובדת עלתה על השולחן. השדכן מולהב. הוריי גם הם מתרשמים מאוד ממסע הביורורים שערכו, והאות ניתנה מצידנו כי ניתן להתקדם. גם הצד השני הראה שביעות רצון מרובה, והנה התחלנו לראות את הישועה הולכת ובאה לקראתנו.

מאוד קיוויתי שסגירת הווארט תתקיים עוד לפני יום י"ז בתמוז, אלא שאז חל עיכוב קטן בתהליך השידוך, והנה נכנסנו לשלושת השבועות, בהם מתאבלים

חידת השבוע

ילדי רבינו שלמה

ילדי רבינו שלמה עורכים את הלולת רבינו שלמה מקארלין

חזוק: מבצע מיוחד לכבוד יום ההילולא! כל ילד שילמד במשך 10 דקות לפני תפילת שחרית של שבת קדש - יכנס להגרלה על שני רמקולים יקרים ואיכותיים! במוצאי שבת חישו לקו לודמיר 02-3011122, הקישו 0 והקליטו שם, תכתב ומספר טלפון. לעלוי נשמתו הטהורה של רבינו שלמה בן ר' מאיר ויוטא!

אמרה: אמר רבינו שלמה מקארלין: אם היו יודעים בעלי התאוות המגשמים את טעמה היקר של שבת קדש - היו עוזבים הכל ונמשכים אחר שבת קדש תענוג התענוגים!

ספור:

בשביל גמילות חסד אחת

פעם אחת היה יושב רבינו הקדוש רבי שלמה מקארלין בביתו בערב שבת קדש אחר חצות היום, ועוסק בלמוד התורה הקדושה ובהכנה רבתי לקראת יום השבת קדש, כאשר כלו בוער ויוקד מקדשת השבת הקרבה ובאה.

והנה הבחין הרבי דרך החלון בחנות המסתובב מחנות לחנות ומבקש לפרט רובל כסף שבידו, ואינו מוצא.

באחת התנער רבינו שלמה משרעפיו, התרומם מכסאו ודפק על החלון כשהוא מראה ליהודי שיכנס לביתו. כשנכנס ההלך, גר הרבי הקדוש שלחן כשעליו העמיד כסא, ועלה במאמץ על הכסא ושאל את ידו מעל הארון הגבוה שעמד שם. משם שלף הרבי כמה קפסאות מלאות במטבעות כסף אותם קבץ ואסף לצד עניי ארץ ישראל. הרבי ירד באטיות והניח את קפות הכסף לפני היהודי ופרט את הרובל כמבקשו,

ויצא היהודי מביתו שמח וטוב לב.

אחד מאנשי שלומו של הרבי, שראה זאת, התפלא מאד ושאל בקול: וכי בשביל דבר זה היה הרבי צריך כל כך להטריח את עצמו?

הרבי וענה מתוך אהבת ישראל עצומה: **"מה זה חדושי? הלא זוהי גמילות חסד עם יהודי, ובשביל גמילות חסד אחת הרי שווה וכדאי להתאמץ ולטרח כל זאת!"**

ילדי רבינו שלמה היקרים!

מהספור הנפלא למדנו כמה פדאי וכמה שווה כל מעשה חסד. נתחזק ונקבל על עצמנו לסייע לזולת, לומר מלה טובה לחבר, ותמיד לעשות רק טוב לכל הסובבים. וכבר אמר הרב הקדוש רבי משה מקוברין תלמיד רבי מרדכי מלכויטש תלמידו של רבינו שלמה: יום שאין גומלים בו חסד עם יהודי - אינו נחשב ליום!

חד חזק ונתחזק לעשות נחת רוח לבורא יתברך!